

Barbara Cartland

Armastus ratastel

Barbara Cartland
Love Drives In
2005

ESMAKORDSELT EESTI KEELES

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kõik raamatu tegelaskujud ja olukorrad on välja mõeldud ega ole kuidagi seotud reaalse isikute ega sündmustega.

Kaane kujundanud PS Kujundus
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2005 by Cartland Promotions.

All rights reserved.

© 2011 Kirjastus AMOR

E11233711

ISBN 978-9949-401-88-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

1895

Dorina Radford silmitses tennisevõrku, siis aga keskendus servima valmistudes pallile.

Segapaarismäng oli olnud väga kenasti tasakaalus. Esimese seti võitsid Dorina ja tema partner, Pierre Laforge. Teise seti võitsid nende vastased.

Nüüd servis Dorina, et palli mängu panna.

Ta viivitas kaua, kuni oli kindel, et lööb õigesti.

Olgu pealegi, et tegemist oli kõigest privaatse matsiga Laforge'i mõisa maadel Pariisist veidi põhja pool. Olgu pealegi, et Dorina vastasteks ja publikuks olid kõigest *monsieur* ja *madame* Laforge'i poolt korraldatud koduse peo külalised ja neiu partneriks pere- rahva poeg.

Kuid miski ei takistanud teda servis kõike mängu panemast. Dorinal oli kombeks anda endast kõik, ükskõik, mida ta tegi. Isegi kõige tähtsusetum tegu sai sooritatud täieliku keskendumise ja sihikindlusega.

Ainult nii võis edu saavutada.

Isa oli talle nii öelnud ja Dorinal oli igati põhjust seda uskuda. Isa oli nullist alustanud ja loonud tööstusimpeeriumi. Inglismaal oli tööstusbuum ja isa oli olnud üks selle liikumapanevatest jõududest.

Dorina viibutas kätt ja jälgis rahulolevalt, kuidas pall lendas üle võrgu ja otse kahe vastase vahele.

Üks!

Geimi, seti ja matsi võit monsieur Laforge'ile ja mademoiselle Radfordile.

Pealtvaatajatele kostsid rõõmuhõisked ja aplaus. Pierre ja Dorina surusid kätt, siis aga astusid võrgu juurde ja surusid kätt vastastel.

Üks pealtvaatajatest silmitses Dorinat kaalutlevalt.

„Suurepärane tennisemängija,“ märkis mees. „Sportlik, pikk, sale, tugev. Lühidalt, uut tüüpi naine.“

„Hmm!“ sõnas tema kaaslane. „Minu meelest on see uut tüüpi naine liiga mehe moodi. Kus on tema naiselikkus? Kus on tema graatsia? Kus on huvi moe vastu, ilma milleta ükski naine pole päris naine? Kus on tema...?“

Mehe käed joonistasid õhku number kaheksa.

„Tõsi,“ soostus sõber. „Tal pole ühtki neist omadustest.“

Armastus ratastel

Nad kehtasid õlgu.

„Aga tema isa on väga rikas,” mainis üks neist.

Nad noogutasid.

Dorina nägi lähedalt möödudes nii õlakehitusi kui ka noogutusi ja sai neist aru.

Ta oli harjunud, et teda vaadati kui mingit veidrikku. Tegelikult *pidaski* ta end selleks.

Kuna Dorina isal polnud poega, otsustas ta, et kui ta pensionile jääb, peab tema järglaseks saama tütar.

See tegi Dorina jaoks asjad palju raskemaks, kui need olid tavalise tüdruku puhul.

John Radford oli saanud üheks kõige rikkamaks ja tähtsamaks meheks kogu Inglismaa äri- ja tööstusmaailmas.

Erinevalt oma paljudest kaasaegsetest ei keskendunud ta mitte üksnes Inglismaale, vaid ka teistele maa-
dele, kuhu lootis eksportida kaupu, mida tootis.

Kuna ta nägi Dorinas firma tulevikku, oli ta pannud tütre juba kümneaastasena võõrkeeli õppima.

Kasvades õppis Dorina üha rohkem ja rohkem, viibides sageli Inglismaal, kuid reisides keelteoskuse täiustamiseks sageli ka välismaale.

Ta oli väga uhke tõsiasi üle, et suutis kõnelda ja end mõistetavaks teha prantsuse, hispaania, itaalia, saksa ja hollandi keeles.

Ta teadis, et isa on tema üle uhke, kuid oleks tahtnud isaga koos rohkem aega veeta. Mõnikord käis isa

tal välismaal külas, kuid isegi siis paistsid tema mõtted olevat koju jäetud töö juures.

Eelmisel aastal, kui nad olid koos Roomas, oli isa öelnud:

„Juba siis, kui ma olin veel väga noor, otsustasin ma, et ma ei saa mitte ainult väga rikkaks, vaid võimalusel kõige rikkamaks meheks kogu maal.”

„Papa!” kiljatas Dorina.

„Pole põhjust nii rabatud välja näha, kullake. Äris on raha hulk, mida teenid, märgiks sellest, kui edukas sa oled. Ma tahtsin olla kõige rikkam mees Inglismaal ja nüüd olengi enda arvates selleks saanud.”

„Aga sinu elus pole midagi muud peale töö,” väitis Dorina vastu. „Mamma on nüüd juba üle kümne aasta surnud ja ma arvan, et sa oleksid pidanud uuesti abielluma. Siis oleks sul olnud poeg, keda sa oleksid saanud oma impeeriumi jaoks välja õpetada.”

„Ei,” lausus isa kindlalt. „Seda ei juhtu kunagi. Ma andsin oma südame sinu emale ja tema andis oma südame mulle. Keegi ei saa minu elus kunagi tema kohale asuda, isegi kui ta oleks taevaingel.”

Hetkeks oli isa nägu kurb. Siis aga naeratas ta tütrele.

„Pealegi, miks mul peaks poega vaja olema? Mul oled ju sina.”

Enamik mehi poleks oma tüdrikut selles valguses näinud ja teadmised, et isa teda nii kõrgelt hindab, soojendas Dorina südant.

Armastus ratastel

Kuid varsti pärast seda oli isa tema juurest lahkunud ja Londonisse tagasi läinud. Kui Dorina vastu vaidles, ütles isa: „Keegi ei saa teha seda, mida ma teen, nii hästi kui mina, kuigi olen kindel, et ajapikku saab sinust mulle korralik võistleja. Seepärast, saad aru, mu kõige kallim, pean ma koju minema. Pean sundima inimesi, kes minu juures töötavad, ajama asju minu, mitte nende tahtmist mööda.”

Dorina naeris ja suudles isa.

„Sa teed liiga palju, papa,” tõreles ta isaga. „Kui ma siin lõpetanud olen, õpin ma äriajamise nii hästi selgeks, et sina võid jalad seina peale tõsta ja puhata.”

Kui Dorina kodus käis, viis isa teda ringkäikudele oma vabrikutesse ja tehastesse ning näitas talle raua ja terase töötlemist, mille abil ta tootis kaupu, mida tarnis raudteele.

Isa tootis rööpaide, kandetalasid, vaguneid ja mootoreid. Esimesest hetkest peale ajas Dorinat elevile kõik – suurus, müra, sulatusahjude lõõm. See võis küll olla „ebanaiselik”, kuid selles möirgamises ja kontrollitud metsikus oli midagi, mis teda erutas.

Ta õppis kõike, mida sai, ja kuna ta tundis siirast huvi, õppis ta kiiresti. Isa oli tema arengu üle rõõmus, kuigi ütles: „Praegu sa küll arvad, et hakkad juba äri tundma õppima, aga kui sa päriselt kesken-dud, siis avastad, et on veel sada asja, mida selgeks saada.”

„Ma ei jõua ära oodata, millal alustada saan,“ vastas Dorina isale kindlalt.

Nüüd oli Dorina viimast korda koduteel, valmis asuma kohale isa kõrval, millest nad mõlemad olid nii ammu unistanud.

Ta naasis läbi Saksamaa, Itaalia ja Prantsusmaa, sooritades reisi, mis oli omamoodi tema hüvastijätuks jõudeeluga.

Teda võõrustasid enam-vähem temavanuste tütarlaste vanemad, kelle isad pidasid läbirääkimisi härra Radfordiga.

„Minu meelest polnud sa omal ajal mitte ainult Euroopa kõige targem mees,“ kirjutas Dorina kord isale, „vaid ka kõige sarmikam, sest ükskõik, kuhu ma lähen, külvatakse mind üle küllakutsetega.“

Isa kirjutas vastu, öeldes, et on väga uhke, sest sai tütre võõrustajatelt kirju, milles öeldi, et ta pole mitte ainult ilus ja võluv, vaid ka sama arukas, nagu nad tema tütre kohta olidki arvanud.

Ja ajud on papa jaoks tähtsad, seda ta teadis. Nii et tal vedas, et tal need olid.

Kui ta siit lahkub, läheb ta kõigepealt Londoni majja, kus isa tegeleb seltskondlike ja valitsuse sidemetega, millest tal mõnikord kasu on. Siis aga reisib ta nende päriskodusse Birminghamis, kus isal on kõige tähtsamate tehaste lähedal asuv maja. Seal asuvad nad koos tööle.

Armastus ratastel

Kallis papa, mõtles Dorina. Nad armastavad teineteist nii väga, kuid on liiga sageli lahus olnud. Tulevikus saab kõik olema teistmoodi.

Praegu aga, kui ta tenniseväljakult tagasi tuli, avastas ta, et Sophie Laforge kõnnib tema kõrval ja küsib, millise kleidi ta õhtul ballile selga paneb.

„Tuleb võrratu ball,“ ütles prantsuse neiu. „Papa tähistab seda, et tema hobused võitsid eelmisel kuul kolm võidusõitu.“

„Siis pean olema väga peen,“ vastas Dorina. „Ja ütlen otse välja, et kavatsen kanda Pariisist ostetud kleiti.“

„Siis oled sa küll kindlasti peen,“ kostis Sophie ja neiu naersid koos.

Kui nad majja sisenesid, tuli nende juurde teenijanna, kes ütles, et ühes salongis ootab Inglismaalt saabunud härrasmees, kes oli palunud kohtumist *mademoiselle* Radfordiga.

Dorina silmitses teenijannat üllatunult.

Sõbratarile midagi ütlemata tormas ta majja.

Nii pea, kui ta salongiukse avas, tundis ta ära härra Johnsoni, oma isa teise abi.

Eakas mees tõusis Dorina lähenedes püsti ja võttis neiu ühe käe oma mõlemasse kätte.

„Kardetavasti, preili Dorina,“ lausus ta, „toon teile halbu uudiseid.“

Dorina põrnitses talle otsa.

„Kas papa ei tunne end hästi?“ küsis ta.

Hetkeks valitses vaikus, enne kui mees vastas: „Tulin teile sügavaima kahetsusega ütlema, et teie isa suri kaks ööd tagasi. Tal oli südamerabandus. Arstid ei saanud enam midagi teha.”

Dorina tundis, kuidas tal sisemus külmaks tõmbus. Korraga ei suutnud ta mehele isegi midagi vastata. Ta istus sohvale.

„Mul on kahju, et pean teile neid halbu uudiseid tooma,” sõnas härra Johnson Dorina kõrvale istudes. „Nagu isegi kujutleda võite, on meil tunne, et me ei kaotanud mitte ainult suurt ärimeest, vaid ka mehe, kes oli meie sõber ja aitas meid, kuidas vähegi sai.”

„Kuidas küll papa võis nii ootamatult surra?” küsis Dorina ohates. „Kui mina olen teel tema juurde...”

„Arstid ütlesid, et tema süda ei pidanud vastu, sest ta oli kogu aeg üle töötanud, kogu elu,” kostis härra Johnson. „Kui ta olekski elama jäänud, oleks ta olnud töövõimetu invaliid.”

„Ta oleks vihanud seda, et poleks saanud midagi teha,” lausus Dorina peaaegu nii, nagu räägiks iseen- daga.

„Muidugi oleks. Ja nüüd pean ma rääkima teile seda, mida ta mulle alles veidi aega tagasi ütles.”

„Mis see siis on?” küsis Dorina.

„Minu meelest pidi ta mingil moel häda ette aimama, sest kummalisel moel oli ta selleks valmis.”

„Mida te öelda tahate?”

Armastus ratastel

„Ta lasi kutsuda minu ja veel mõned inimesed, kes on vastutavatel kohtadel, ning ütles meile, et kui temaga peaks midagi juhtuma, peame jätkama tema äri nii, nagu ta ise oleks teinud. Inimeseks, kes pärib tema raha ja, nagu ta väga kindlalt ütles, tema positsiooni, peab saama tema tütar.”

Dorina vahtis mehele otsa, kuid ei öelnud midagi.

„Olime kõik nõus, et toetame teid igati, ja anname endast parima, et jätkata nii, nagu ta oleks soovinud.”

„Aga kuidas ma saan isa kohale asuda? Ta kavatses mind välja õpetada, aga tal ei avanenud selleks kunagi võimalust. Ma ei oska mitte midagi.”

„Aga me kõik aitame teid. Ta ei kahelnud kunagi, et te sellega hakkama saate. Kui te vaid oleksite kuulnud, kuidas ta rääkis. Ta oli teie üle nii uhke.”

Korruga puhkes Dorina nutma. Seni oli ta emotsioone alla surunud, aga kui härra Johnson rääkis sellest, et isa oli tema üle uhke, ei suutnud ta seda enam kannatada. Ta peitis näo kättesse ja nuuksus.

Olles Dorinat ühe rabatud hetke silmitsenud, embas vana mees teda ja tõmbas ta pea oma õlale.

„Jajah, mu kullake!” lausus ta. „Me kõik tunneme sama.”

Kostis avaneva ukse heli, nad mõlemad tõstsid kiiresti pilgu ja nägid enda ees seismas oma võõrustajannat.

Härra Johnson tõusis kiiresti püsti.